

UN ESTIU PLE DE REPTES

Els Octubreers fixen
el centre d'operacions

ROSA SANROMÀ I BARBERÀ

UN ESTIU PLE DE REPTES

**ELS OCTUBRERS FIXEN
EL CENTRE D'OPERACIONS**

(COL·LECCIÓ NARRATIVA) — 32

UN ESTIU PLE DE REPTES

**ELS OCTUBRERS FIXEN
EL CENTRE D'OPERACIONS**

Rosa Sanromà i Barberà

Primera edició: juny de 2023

© del text: Rosa Sanromà i Barberà

© de l'edició:

Quorum Llibres

C/ de la Violeta, 6 • 43800 Valls

Tel. 977 60 25 91

quorum@quorumllibres.cat

www.quorumllibres.cat

Disseny i composició: 3 x Tres

Impressió: Romanyà Valls, SA

ISBN: 978-84-16342-59-4

DL T 230-2023

No és permesa la reproducció total o parcial d'aquest llibre, ni la seva incorporació a un sistema informàtic, ni la seva transmissió en cap forma ni per cap mitjà, sigui electrònic, mecànic, per fotocòpia, per gravació o altres mètodes, sense el permís previ i per escrit dels titulars del *copyright*.

*A l'Anhel i l'Elna, els protagonistes
dels grans reptes de la nostra història.*

A totes les persones que sempre hi sou.

SUMARI

El centre d'operacions octubreres, a punt.....	9
El cotxet carregat per als valents.....	13
Una crida a la matinada	17
La ruta de les formiguetes	19
El mapa del tresor	23
El repartiment de tasques.....	25
El primer parcellet.....	29
Un disseny ben especial	33
Un missatge enigmàtic.....	37
Una pintada misteriosa	41
Un trencaclosques pensat fins al mil·límetre	45
Els petits canvis.....	49
El desafiament octubre	53
Una descoberta amb la millor companyia	55
Un missatge de record	59
Els Octubreers es fan grans.....	61
La màgia que ens envolta	65
L'amenaça d'una nova pandèmia	67
Una botigueta davant de casa	71
El trencaclosques de la calor.....	75
L'intent de connexió	77
El segon parcellet	79
Una missió impossible, o no?	83

EL CENTRE D'OPERACIONS OCTUBRERES, A PUNT

Ja ha arribat l'estiu, els petits Octubreers van tancant l'etapa de les llars d'infants, les llars de criança o les escoletes, o de ser a casa amb les mares, i es preparen per a un estiu carregat d'emocions. Al setembre començaran P3 i s'iniciaran en un món nou. Algunes famílies ja el coneixen perquè els germans grans han encetat el camí, i d'altres l'hauran de descobrir. Però, per poder-hi arribar, l'aventura fa temps que ha començat. Als pobles petits només hi ha una escola i no es pot escollir; en algunes ciutats, com ara Barcelona, la llista d'escoles per triar és fa eterna i el maldecap, immens; a d'altres, com ara Lleida, l'enrenou ha trasbalsat les famílies i els ha dibuixat un estiu ben incert. Els petits trapelles són conscients de tot aquest enrenou, i és per això que juguen dissimuladament i sempre escolten atentament les converses dels grans.

Enguany els Octubreers faran tres anys. Des que es va fundar la tropa en ple confinament han après a caminar, a córrer, a parlar... Vaja, a menjar-se el món amb unes ganes tremendes i amb una força incansable. No han deixat de banda les missions, però han ampliat el ventall de recursos, estris i tecnologia per dur-les a terme.

Des de ben petits hi ha dos aparells que els han fascinat: el comandament del televisor i el mòbil. El primer només els serveix per intentar aconseguir els dibuixos desitjats, per apagar el televisor als pares o bé per posar-lo en marxa i pixar-se de riure. Tanmateix, el segon és el gran aliat de les missions octubreeres.

L'Anhel i l'Elna fa dies que maquinen com poden reunir la tropa. Les converses interminables i dissimulades mentre cuinen, dibuixen, destrossen, creen i s'empaiten van teixint el pla que seguiran.

—Anhel, ja ho tinc! —exclama l'Elna—. Ja no cal que fem reunions telepàtiques, a partir d'ara farem videotrucades; segur que si remenem el mòbil de la mama hi trobarem els contactes de totes les mares octubreres.

—És veritat —assenteix l'Anhel—, només haurem d'esbrinar com s'ha de fer i llestos... Calla, em sembla que demà la mama té una reunió. Hem de fixar-nos bé com la convoca i ho farem igual.

Esclaten a riure tots dos contents de la pensada i amb ganes d'aprendre com se'n poden sortir.

L'endemà, a primera hora, la mare convoca una reunió amb un programa que permet fer videotrucades. La parelleta fan veure que juguen darrere seu i s'hi fixen bé. Quan la mare acaba, es miren i somriuen: ja ho tenen. Esperen que sigui migdia, aprofiten l'estona en què el pare cuina i la mare estén la roba.

—Anhel, tu vigila i jo intentaré programar la reunió de la tropa —proposa tota concentrada l'Elna.

L'Anhel no para de fer viatges de la cuina a la terrassa i, dissimuladament, explica històries de dracs i cavallers valents als pares perquè no els descobreixin. Quan l'Elna enllesteix l'objectiu marcat, fa l'ullet a l'Anhel i se'n van tots dos a l'habitació a jugar. Fan una darrera ullada als pares i es concentren perquè la crida telepàtica arribi arreu:

—Octubres, avui, a les dues de la matinada, us haureu de despertar. Hem convocat una reunió al mòbil de les vostres mares. Haureu d'estar pendants. Us enviarem l'enllaç uns minuts abans de començar i, quan acabem, haureu d'esborrar-ne totes les pistes —explica l'Anhel.

—Aneu pensant missions urgents per dur a terme —continua l'Elna—. Hem d'aprofitar l'estiu per continuar les aventures de la tropa.

Aquesta convocatòria telepàtica sorprèn tota la colla: el primer de fer un bot és el Neil, fa un any que viu al Canadà i allà són les sis de la matinada. La Júlia i l'Ariadna fan un tomb per Tortosa amb els seus pares i es miren somrients. El Biel i el Luca segueixen un circuit creat al menjador de casa i s'aturen de sobte per confirmar que ho han entès bé. El Quim i la Laia són en una classe de música; no es poden aturar, però es miren i es fan l'ullet. El Martí ha anat a felicitar la seva tieta, que avui fa anys, i somriu mentre li fa un petó dolç com el pastís. El Roger observa el Guillem i la Núria, els bessons que acaben d'arribar, i es pregunta si els haurà d'explicar les missions secretes; la Laia i el

Pol fan el mateix, no saben si la Neus i la Bruna els seguiran en aquesta gran aventura... La Júlia i l'Emma pugen i baixen pel triangle d'aprenentatge i s'enganxen de l'emoció. El Dante està concentrat mentre fa un nou puzle i se li dibuixa un gran somriure. A la Txell li fa un salt el cor i comença a riure i a botar d'allò més feliç. L'Aran i el Javi fan una cursa pel parc, però s'aturen per picar de mans i abraçar-se. La Maia no s'immuta i va pensant què és el més urgent que cal proposar; la Lia treu el cap de l'aigua i també segueix jugant impassible amb les seves germanes, i la Júlia somriu i segueix dibuixant...

Sembla que l'estiu de l'any 2022 comença amb força! Voleu conèixer les noves aventures dels Octubreers?

EL COTXET CARREGAT PER ALS VALENTS

La videotrucada dels Octubreers va ser d'allò més productiva. Ara ja comencen a idear les seves missions i van acordar que calia ser molt prudents. Es van posar d'acord amb la feinada que havien de fer aquest estiu i van pactar que, per no aixecar sospites, de moment no es reunirien més (tret que hi hagués alguna emergència).

La primera que s'encoratja i que decideix de fer un pas endavant és la Júlia. Sap que si actua sola ho té complicat, necessita explicar la seva identitat a una persona molt important per a ella i que de ben segur que s'unirà a la tropa: el seu germanet. El Quim va néixer al març del 2021 i és l'aliat perfecte per a la seva pensada; sap que corre el risc que la delati, però confia plenament en ell. Aprofita el moment en què juguen solets i li ho etziba:

—Has sentit a parlar dels Octubreers? —li pregunta decidida—. Els vols ajudar?

El Quim deixa anar els cubs que apilava i la mira fixament.

—Germaneta, que em vols prendre el pèl?

—I ara, si confies en mi, estigues a l'aguait i, quan t'ho digui, ens hi posarem.

Tots dos segueixen jugant; la Júlia comença a teixir el pla que ha de dur a terme i el Quim no s'ho acaba de creure.

A mitja nit el Quim nota com li pessiguen el peu, arronsa la cama i continua dormint; ara li estiren el dit gros del peu, bufa i s'hi gira; un ditet li pica a la galta, s'hi torna a girar i gemega... Finalment la Júlia li xiuxiueja ferma: «Despertat, tenim una missió, ens hi hem de posar.» El Quim fa un bot i salta del llit, desorientat busca la seva germana i hi corre darrere. Quan arriba a l'entrada es troba el seu cotxet carregat de joguines...

—Però, Júlia, què fas? Són les nostres joguines! —exclama el Quim.

—Calla i sortim, quan siguem fora t'ho explicaré. —La Júlia obre la porta i comença a empenyer el cotxet.— Vaaaaaa, m'ajudes o t'has de quedar palplantat a l'entrada de casa?

El Quim no entén res, però comença a empenyer el cotxet com fa la germana. Avancen pels carrers deserts de Tortosa, el petitó de tant en tant s'ha d'aturar per agafar forces, la germana gran n'és conscient i vigila que no els descobreixin. Quan arriben al seu destí, la Júlia atura el cotxet i observa la situació. Són davant de l'Hospital Verge de la Cinta, de Tortosa, hi acaba d'arribar una ambulància i hi ha força enrenou a l'entrada d'urgències. S'hauran d'esperar una estona...

—Júlia, què fem? Com és que hem vingut fins aquí? —pregunta el petitó.

—Esperem-nos que sigui el moment d'actuar i quan tornem cap a casa t'ho explicaré tot. Ara és el punt àlgid de la missió —respon la Júlia.

El petit Quim no entén res, però confia cegament en la seva germana i fa el que li diu. Al cap d'una estona, quan no veuen cap moviment davant de la porta d'urgències, la Júlia diu a cau d'orella del germanet:

—Som-hi!

Empenyen el cotxet fins al punt escollit, quan hi són davant descarreguen el farcell que havia carregat l'Octubrer i que havia lligat amb un llaç. Revisa que la nota quedi davant de tot:

Per als valents que heu de fer una aturada a pediatria;
jugueu i agafeu forces; quan en sortiu ho heu de fer amb
pas ferm i decidit, per menjar-vos el món.

Quan la Júlia veu que tot és a punt desfan el camí cap a casa, el petit Quim no entén res...

—Júlia, em pots explicar ara què hem fet? —pregunta tot preocupat—. Aquestes joguines són les que ens agraden més, quan els pares se n'adonin s'enfadaran...

—No et preocupis, aquests dies jugarem amb altres joguines que feia temps que no fèiem servir i, si ens ho pregunten, diré que ens vam enfadar molt i que les vam llançar —comença la Júlia tot empenyent el cotxet—. Estic molt orgullosa de tu, m'has ajudat a fer possible una nova missió dels Octubreers. La mare sempre explica que hi ha molts

nens malalts a l'hospital que no saben com passar les hores ni quan en podran sortir. Nosaltres tenim massa joguines, els grans no se n'adonen, i ara que ens tenim l'un a l'altra podem jugar amb pedretes si cal. Els petits que en faran ús, no; per això ho hem fet.

Quan arriben a casa, la Júlia acompanya el germanet al llit i se n'acomiada amb un petó suau i sincer. Tots dos, abans d'aclucar els ulls, dibuixen un somriure de dos segons i s'adormen quan la busca marca el tercer.